

12. tanulmány

Kegyelemmel

Szeptember 14., szombat délután

Megváltónk részvétellel fordult az elbukott, szenvedő emberiség felé. Ha követője akarsz lenni, te is együttérzéssel és szeretettel bánj az emberekkel! A közönyt fel kell váltania a mások szenvedései iránti érzékenységgel, az együttérzésnek és a segítőkészségnek. Az özvegyek, árvák, betegek és haldoklók mindig rászorulnak a segítségünkre. Miközben segítő kezet nyújtunk nekik, alkalmunk van hirdetni az evangéliumot, bemutatva Jézust, minden ember reménységét és vigasztalóját. Ha enyhítet az emberek fájalmát, ha érdeklődést és részvétet tanúsítasz a szenvedők iránt, a szívük megnyílik, és mennyei balzsammal gyógyíthatod őket. Ha Jézusra nézel és tőle nyersz ismeretet, erőt és kegyelmet, akkor másoknak is továbbadhatod az Ő vigasztalását, mert veled van a Vigasztaló. – *Az én életem ma*, 230. o.

Ez a szolgálat, amit Isten kedvel, „hogyan megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsádsz az elnyomottakat, és hogy minden igát széttépjete. ... és tested előtt el ne rejtisd magadat” (Ésa 58:6–7). Ha felismered, hogy bűnös vagy, és tudod, hogy téged is csak mennyei Atyád szeretete mentett meg, akkor mélységesen szánod a bűnben szenvedőket. Többé nem leszel irigy és gáncoskodó a bűnbánat láttán. Amikor az önzés jege leolvad a szívedről, éppúgy fogsz érezni, mint Isten: osztozol az elveszettek megmentésén érzett örömeiben.

Isten gyermekének mondod magad. Hogy ez az állításod igaz legyen, a „te testvéred” az, aki „meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott”. A legszorosabb köteléssel fonódik hozzád, mert Isten elismeri őt fiának. Ha nem vállalsz közösséget vele, akkor csak béres vagy a háziak között, nem pedig gyermek Isten családjában. – *Krisztus példázatai*, 210–211. o.

A család egyetlen tagja sem zárkózhat el úgy, hogy lelkülete ne volna hatással a többiekre. Még az arckifejezésünk is jó vagy rossz irányba befolyásol másokat. A lelkületünk, a szavaink, a tetteink félreérthetetlenek: ha szívünk telve van Krisztus szeretetével, akkor udvariasak, előzékenyek, kedvesek és figyelmesek vagyunk mások iránt, hálát és örömet árasztunk a szavaink és cselekedeteink által. Bemutatjuk, hogy Jézusért élünk, és hálával mondhatjuk az Úrnak: „A Te szelídséged nagyra tett engem”. – *Az én életem ma*, 53. o.

Szeptember 15., vasárnap – Isten országának fontossági sorrendje

Bárcsak önfeláldozó lelkület térne minden gyülekezetbe, hogy minden közeli és távoli lélek megtanulhassa a pénz értékét, és használata közben – amíg használni lehet – ezt mondhassa: „Amiket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked.” (1Krón 29:14)

Nincs időnk azon aggodalmaskodni, hogy mit igyunk, együnk, és mibe ruházkodjunk. Élünk és dolgozunk egyszerűen. Öltözködünk olyan szerény és vonzó módon, hogy bárhova menve elfogadjanak bennünket. Az ékszerek és drága öltözetek nem tesznek befolyásosakká. A szelíd és alázatos lélek szépsége – mely a Krisztusnak odaszentelődött szolgálat következménye – ad nekünk erőt Istennel. A körülöttünk valók iránti kedvesség és előzékenység értékes tulajdonságok a menny szemében. Ha eddig nem figyeltél ezeknek a nemes vonásoknak a megszerzésére, tedd azt meg most, mert nincs vesztegetni való időd. – *Szemelvények*, 3. köt., 248–249. o.

Olyan idők állnak előttünk, melyek meg fogják próbálni az emberek lelkét. Ébrenlétre, örökösre és helyes böjtölésre lesz hát szükség. Ez nem olyan lesz, mint a farizeusok böjtölése. Az ő böjtölésük a külsőséges szertartások alkalmi voltak, de nem alázták meg szívüket Isten előtt. Tele voltak keserűséggel, irigységgel, rosszakarattal, viszálykodással, önzéssel és önigazultsággal. Miközben tettett alázattal meghajtották fejüket, másét kívánók, magukat nagyra tartók, önhittek, elnyomók, követelőzők, kevélyek voltak...

Aki hűséges Istenhez és az igazsághoz, annak szilárdan állást kell foglalni a mellett, ami helyénvaló, mert helyénvaló. Megszenteletlenekkel kötni szövetséget, s mégis hűségesnek maradni az igazsághoz – egyszerűen lehetetlen. Nem egyesülhetünk a magukat szolgálókkal, a világi terveken fáradozókkal anélkül, hogy el ne veszítenénk kapcsolatukat a mennyei Tanácsadóval. Kiszabadíthatjuk magunkat az ellenség csapdájából, de csak megtörten, megsebezve, s lelki életünk eltörpülése mellett. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1086. o.

Krisztus országában nincs helye azoknak az értékeknek, amelyek a földi uralmak számára a legragyogóbb kincseknek számítanak. A rang és gazdagság, amely az emberek között oly nagy dicsőségnek örvend, és amely méltósággal ruhazza fel annak birtokosát, Krisztus országában értéktelennek számít...

Nem lesz helyük Isten országában azoknak, akiket önzés és emberi törekvések motiválnak, akik a legfőbb helyre törtetnek, akik el vannakelve önmaguk jelentőségének tudatával, és akik túl büszkék ahhoz, hogy hibáikat és tévedéseiket belássák. Az fogja eldönteni az emberről, hogy Isten királyi családjának tagjává válhat-e, ha megmutatkozik, milyen módon hordozza el az Isten által az életébe hozott próbát...

A jelenben megmutatózó jellemünk határozza meg a ránk váró sorsot. A mennyben a boldogságunkat az Isten akaratával való azonosulásban leljük majd. Azok lesznek tagjai a királyi családnak, akik számára a menny már ezen a Földön elkezdődött. Ezek a szívükben ápolják Krisztus szándékát... Azok lesznek tagjai a fenti királyi családnak, akik teljesítik Isten akaratát itt lent. – *Isten csodálatos kegyelme*, 60. o.

Szeptember 16., hétfő – Belefáradni az együttérzésbe

Fáradhatatlanul tegyünk jót. Szívünket teljes mértékben szenteljük oda az Ige tanításainak... Olyan mértékben fogjuk lelkesedésünket és erőnket Jézus Krisztus megismerésének a prédikálásába fektetni, amilyen mértékben hitünk megerősödött ezen üzenetben. Isten munkatársaként buzgólkodnunk kell az „Úr dolgaiban”.

Életünk minden napján kötelességekkel szembesülünk. Egyik feladat vége az újabb feladat kezdetét jelenti. Életünk ünnepélyes szolgálatot jelentsen az Úrért. Az Ő szolgálai vagyunk. Krisztus egyházának tagjai mutassanak példát a szolgálatban és a nagy Példaképünk iránti engedelmisségben. A ránk bízott képességeink szerint minden napra új feladatot kapunk. Odaadó szolgálat és ima által tökéletesítjük jellemünket mennyei képmásra, s olyan jellemet alakíthatunk ki, amely elnyeri Isten tetszését, és képessé tesz arra, hogy belépjünk Urunk, Jézus Krisztusunk örök országába. – *Sons and Daughters of God*, 265. o.

Isten szolgálainak minden forrást igénybe kell venniük országának növelésére. Pál apostol kijelenti, hogy „ez jó és kedves dolog megtartó Istenünk előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson”, hogy „tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések és hálaadások minden emberért” (1Tim 2:3–4, 1)... Minden hívő elkötelezte magát, hogy egyesül testvéreivel a meghívás hangoztatásában: „Gyertek el, mert minden készen vár.” (Mk 14:17) Mindegyikünk buzdítsa egymást a teljes szívvel végzett munkára. Az élő, életerős gyülekezet komoly, ünnepélyes meghívásokat továbbít. Szomjas lelkeket vezet az élet vizére. – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 14. o.

Lelki erőtök és a kapott áldások olyan mértékűek lesznek, amilyen mértékű az általatok végzett szeretetszolgálat és a jó cselekedetek. Pál apostol ekképpen int: „Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.” Isten parancsolatainak a megtartása megköveteli részünkről a jó cselekedeteket, az önmegtagadást, a mások iránti áldozatkészséget, de nem azért, mert a jó cselekedetek mentenek meg bennünket, hiszen minden bizonnyal cselekedeteink nem szerezhetnek szabadulást. Miután megtettünk minden tőlünk telhetőt, a következőképpen kell szólnunk: „Csupán a kötelességemet végeztem, és még a legjobb esetben is csak egy olyan szolga vagyok, aki Isten legparányibb jóindulátára sem méltó.” Legyen Krisztus a mi igazságunk...

Körülöttünk sok éhező lélek vágyik a szavakban és tettekben kinyilvánított szeretetre. A baráti együttérzés és a mások iránti kedves, őszinte érzelmek olyan áldásokat hozhatnak a lelkünkbe, amelyeket sosem

tapasztaltunk még, és még közelebb vezetnek Megváltónkhoz, aki azért jött a földre, hogy jót cselekedjen az emberekkel. Az Ő életéből kell példát vennünk. Mit teszünk Krisztusért? – *That I May Know Him*, 334. o.

Szeptember 17., kedd – Nagylelkűség

A nagylelkűség és jótékonyság tetteivel Isten célja gyengédnek és szánakozónak tartani meg az emberek szívét, s bátorítani bennük az egymás szívükön viselését, az egymás iránti szeretetet. Mert ezzel Mesterüket követik, aki szegény lett értünk, hogy nyomora által meggázdagodhassunk. A tizedfizetés tartós elven alapul, és az emberek áldása a célja.

Az Úr azért vezette be az adakozás rendszerét, hogy súlyos bünt előzzön meg vele: irigységet és kapzsiságot. Krisztus látta, hogy dolgaink végzése közben a gazdagság szeretete lenne a legnyomósabb ok, mely gyökeresen kitépné szívünkéből az istenfélelmet. Látta, hogy a pénz szerelme mélyen és keményen megfagyasztaná az emberek lelkét, elrekesztve a nagylelkű hajlamokat, bezárva szívünket a szenvedők és elesettek szükségletei előtt. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 547. o.

Az önzetlen bőkezűség az ősgyülekezetet örömmel árasztotta el; a hívők tudták, hogy fáradozásaikkal hozzájárulnak ahhoz, hogy az evangélium eljusson mindazokhoz, akik még a sötétségben élnek. Jótékonyságukkal bizonyították, hogy nem hiába nyerték el Isten kegyelmét, mert csakis a Lélek általi megszentelődés hozhatta létre ezt az áldozatkészséget! Mind a hívők, mind a hitetlenek előtt ez a kegyelem csodáját jelentette.

A lelki fejlődés és jólét szorosan összefügg a keresztény bőkezűséggel. Krisztus követői örvendjenek annak a kiváltságnak, hogy életükben megnyilvánulhat Megváltójuk irgalmassága. Amiként áldozatot hoznak az Úrnak, úgy biztosak lehetnek afelől, hogy kincsük előttük jár a mennyei kapuk felé vezető útjukon. Akarod biztosítani vagyonedat? Helyezd azokba a kezekbe, amelyeken megláthatod a szegek helyeit. Élvezni akarod vagyonedat? Használd fel a nyomorgók és szenvedők javára! Gyapítani akarod tulajdonodat? Akkor figyelj Isten intelmére: „Tiszteld az

Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengejéből. Ekképpen meg-
telnek a te csűreid elégséggel és musttal áradnak el sajtód váluí.” (Péld
3:9–10) Ha azonban arra törekszünk, hogy vagyonunkat saját önző cél-
jainkra visszatartsuk, örök veszteségünk lesz. Ellenben attól a pillanattól
kezdve, hogy kincsünket odaadtuk Istennek, neve, változhatatlansága
pecsétjét viseli. – *Az apostolok története*, 344. o.

Mielőtt még Zákeus nézhette volna Krisztus arcát, már elkezdte
a munkát, mely igaz bűnbánónak mutatta be őt. Még az emberek vádo-
lása előtt megvallotta bűnét. Engedett a Szentlélek meggyőzésének, és
elkezdte megvalósítani a hajdani Izraelnek és egyben nekünk is megírt
igék tanítását. Az Úr régen megmondta: „Ha a te atyádfia elszegényedik,
és keze erőtlenné lesz melletted, segítsd meg őt, akár jövevény, akár zsel-
lér, hogy megélhessen melletted. Ne végy tőle kamatot vagy uzsorát, ha-
nem félj a te Istenedtől, hogy megélhessen melletted a te atyádfia. Pénz-
zedet ne add néki kamatra, se uzsoráért ne add a te eleségedet. [...] Egy-
másért meg ne csaljátok, hanem félj a te Istenedtől.” (3Móz 25:35–37,
17) Ezeket az igéket maga Krisztus szólt, amikor felhőoszlopba burko-
lózott. Zákeus mindenekelőtt azzal válaszolt Jézus szeretetére, hogy ki-
nyilvánította együttérzését a szegények és szenvedők iránt. – *Jézus élete*,
555. o.

Szeptember 18., szerda – Törekedni a békességre

A bűn tönkretette békességünket. Amíg az énünk nem engedelmes-
kedik, addig nem lelünk nyugalomra. A szív legnagyobb szenvedélyei
semmilyen emberi erővel nem győzhetők le. Ilyen szempontból épp
olyan erőtlenek vagyunk, mint a tanítványok, amikor nem tudták le-
csendesíteni a dühöngő vihart. De aki szavával lecsendesítette a Galile-
ai-tenger hullámain, békét hozhat az ember szívébe is. Bármilyen heves
a vihar, megszabadul, aki Jézushoz kiált: „Uram, ments meg engemet!”
A lelket Istennel megbékéltető kegyelem lecsendesíti az emberi szenved-
élyek gyötrődéseit, és a szív az isteni szeretetben nyugalmat nyer...

Aki kész lemondani a bűnről és kitarja szívét Krisztus szeretete előtt,
a mennyei békesség részesévé lesz. Nincs is más igazi békesség. A szívbe

fogadott krisztusi kegyelem elűzi az ellenségeskedést, lecsendesíti a vívódást, és szeretettel tölti be a lelket. Aki békességben él Istennel és embertársaival, az nem lehet nyomorult ember. Szívében nincs irigység, kételyek sem férkőznek elméjébe, és nem lakozik benne gyűlölet. Az Istennel összhangban levő szív mennyei békességben részesül, és áldásos befolyást terjeszt maga körül. A földi küzdelmekben megterhelt és megfáradt lelkekre harmatként száll a békesség lelkülete. – *In Heavenly Places*, 35. o.

Isten mindenkire árasztja áldásait. „Felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.” (Mt 5:45) „Ő jóltévő a háládatlanokkal és gonoszokkal.” (Lk 6:35) Megparancsolja, hogy hozzá hasonlóak legyünk. „Áldjátok azokat, akik titeket átkoznak – mondotta Jézus –, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, [...] hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai.” (Mt 5:44–45) Ezek a törvény alapelvei, ez az élet forrása. – *Jézus élete*, 311. o.

A győzedelmes evangéliumot, Isten üdvözítő szeretetének üzenetét kell elvinni az embereknek, és ez a szeretet mutatkozzon meg a munkások szívében is. A durva lelkület leghatékonyabb ellenszere az üdvözítő kegyelem témája. Krisztus szeretetének a jelenlétét a szívben a bűnösök megmentése érdekében végzett őszinte és kitartó munka bizonyítja...

Az evangéliumot úgy kell bemutatni, mint Isten szavát az életre és az üdvösségre... Az evangéliumot a szeretet által munkálkodó lelkület fogja kedvessé tenni az emberek előtt. „Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet!” – *This Day With God*, 297. o.

Szeptember 19., csütörtök – Szót emelni a magukért szólni nem tudókért

A maga védelmében egy szót sem ejtett ki. Végül is vádolói belekeveredtek ellentmondásaikba, összezavarodtak és dühbe jöttek. A kihallgatási eljárás nem jutott előbbre. Úgy látszott, hogy a papok és főemberek cselszövései kudarcot vallanak. Kajafás kétségbeesett és mindenre elszánt volt. Még egy utolsó lehetőség maradt számára: Krisztust arra

kell kényszeríteni, hogy Ő ítélje el saját magát. A főpap felkelt ítélő székéből. Arca eltorzult a szenvedélytől. Hangja és magatartása világosan elárulta, jelezte, hogyha hatalmában lett volna, akkor azonnal leütötte volna az előtte álló foglyot. „Semmit sem felelsz-é? – kiáltotta – Micsoda tanúbizonytságot tesznek ezek ellened?” (Mt 26:62)

Jézus továbbra is megőrizte békességét és hallgatott. „Kínztatott, pedig alázatos volt és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mézsárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg!” (Ésa 53:7)

Végül Kajafás jobb kezét az ég felé emelte, és ünnepélyes eskü formájában szólította meg Jézust: „Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nekünk, ha te vagy-e a Krisztus, az Istennek fia?” (Mt 26:63)

Erre a felszólításra Krisztusnak feleletet kellett adnia; nem maradhatott csendben. Van idő, amikor hallgatni kell, de van idő, amikor meg kell szólalni. Eddig Jézus még nem felelt, nem szólalt meg, mert nem közvetlenül kérdezték meg. Jézus tudta, hogy az, amit most majd felelni fog a neki szegezett kérdésre, bizonyossá teszi számára a halált. A felszólítást azonban olyan valaki intézte hozzá a legfenségesebb Isten nevében, aki a nép legmagasabb rendű elismert hatósága volt. Krisztus nem akart mulasztást elkövetni a törvény iránti tisztelet megmutatása terén, még ennél többet is meg kellett mutatnia, hiszen az Atyához való kapcsolatát is ebben a kérdésben vonták kétségbe. – *Jézus élete*, 706. o.

Akit Krisztus szerelme szorongat, megkeresi embertársait, segít a rászorulóknak, bátorítja az elkeseredett lelkeket, így mutatja be a bűnösöknek azt a példaképet, amit Isten mutatott gyermekeinek, és így vezeti el őket ahhoz, aki egyedül segíthet, hogy elérjék ezt az eszményképet...

Soha ne legyünk barátságtalanok vagy közömbösek, főleg a szegények iránt. Körülöttünk mindenki iránt előzékenységet, kedvességet és együttérzést kell tanúsítanunk. Istennek nem tetszik, ha előnyben részesítjük a gazdagokat, hiszen Jézust vetjük meg, amikor a rászorulókat lekezeljük. Bár ők nem gazdagok e világ gazdagsága szerint, az Úr mégis nagyon szereti őket. – *In Heavenly Places*, 234. o.

Láttam, hogy Isten gondviselése helyezte gyülekezetünkbe, közeli keresztény közösségbe az özvegyeket, árvákat, vakokat, süketeket, sántákat és más nyomorékokat, hogy próbára tegye népét, s kimutassa jellemüket. Isten angyalai figyelik, hogyan bánunk a szánakozásunkra, szeretetünkre és önzetlen jótékonyságunkra szorulókkal. Ez Isten jellemünkkel kapcsolatos vizsgálója. Ha valóban a Biblia vallásával rendelkezünk, akkor szeretettel, kedvességgel, s a gondoskodás adósságával tartozunk Krisztusnak, a testvérei személyében. Mi sem tehetünk kevesebbet, mint kimutatni hálánkat az irántunk tanúsított mérhetetlen szeretetért, amikor még bűnösök voltunk, méltatlanok a kegyelmére, mint hogy szívünkön viseljük, és önzetlenül szeretjük kevésbé szerencsés testvéreinket. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 511. o.

Szeptember 20., péntek – További tanulmányozásra

A nagy Orvos lábnyomán: „A menny előíze” című fejezet.